

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobkyně: **Autokomplex Menčík a.s.**, IČ: 29143306
se sídlem Mladská 713, 294 71 Benátky nad Jizerou
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. ledna 2019, č. j. KUKHK-38183/DS/2018/Er

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 12. 10. 2018, č. j. MUDK-ODP/112660-2018/crn 26255-2016/crn, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), a uložil jí pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatelka motorového vozidla tovární značky Škoda Superb, registrační značky X, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť řidič tohoto vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa:

- dne 3. 6. 2016 v 22:52 hod. na pozemní komunikaci v obci Třebihošť, Horní Dehtov, silnici II/300 směr Hořice, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ4a „Obec“ a IZ4b „Konec obce“, překročil při řízení uvedeného vozidla nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0009, naměřena rychlost jízdy 73 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 70 km/hod. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu

II. Obsah žaloby

3. Včas podaná žaloba, kterou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, byla dne 4. 3. 2019 doručena do datové schránky krajského soudu v rozpětí necelé půlhodiny ve dvou verzích. Ta pozdější z nich se od té první lišila toliko tím, že obsahovala navíc jednu žalobní námitku a to poslední z níže uvedených (Nesprávné měření rychlosti soukromou firmou a kamerový záznam nevinných řidičů soukromou firmou). Krajský soud dále pracoval s pozdější verzí, neboť to pro žalobkyni bylo výhodnější, žádná z jí vznesených žalobních námitek tak nezůstala opomenuta. Zaslání první verze vyhodnotil jako nedopatření ze strany žalobkyně, k této verzi žaloby již proto nepřihlížel.
4. Žalobní námitky žalobkyně soustředila do následujících šestnácti bodů: Nepřezkoumatelnost rozhodnutí, Nezákonná výše určené částky, Nezákonné zahájení řízení, Překážka věci rozhodnuté, Nezákonné rozdělení plateb, Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, Nedostatečné vymezení skutku – okamžité změření vs. úsek, Není odložení věci, Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí, Nesrozumitelný výrok – uznání viny za přestupek, Sankce – nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení, Nestanovení místa přestupku – ulice zasahuje až na samý kraj obce, Absence zjištění formy zavinění řidiče, Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou, Nevedení společného řízení a Nesprávné měření rychlosti soukromou firmou a kamerový záznam nevinných řidičů soukromou firmou.
5. V podrobnostech se krajský soud vyjádří k citovaným žalobním bodům v části V. tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich meritorním vypořádáním. Rovněž dodává, že obsah žaloby je rozsáhlý a představuje téměř dvě desítky stran textu, v nichž se některé námitky žalobkyně prolínají či dokonce opakují. Krajský soud i z tohoto důvodu zvolil jejich stručnější vymezení, ostatně jejich obsah je oběma stranám sporu dobře znám.

6. Žalobkyně závěrem navrhla zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval skutkový stav případu (včetně vymezení předmětného deliktního jednání, místa, času a způsobu jeho spáchání).
8. Žalovaný zastává názor, že z výroku rozhodnutí je zřetelné, jakého protiprávního jednání se žalobkyně dopustila, jakým způsobem bylo zjištěno, kde k němu došlo a jaká ustanovení zákona porušila. Výrok rozhodnutí je dle něj srozumitelný a obsahuje všechny požadované náležitosti.
9. K námitce týkající se neoznačení úseku měření dopravní značkou doplnil, že tuto povinnost zákon neukládá.
10. Žalovaný následně shledal, že odkaz žalobkyně na jiné rozhodnutí stran námitky týkající se nezákonného zahájení řízení z důvodu překážky *res iudicate* rovněž není na místě (žalobkyně odkazovala na rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, č. j. ODP/79151-2016/mrx 26178-2016/mrx/5). V uvedené věci byl řešen přestupek ze dne 3. 6. 2016, spáchaný v 18:04 hod. – řidičem W. H., nar. ..., bytem X. V nyní projednávané věci byl jako řidič ale sdělen Sebastian Werner a správní orgán je toho názoru, že učinil potřebné kroky ke zjištění obou pachatelů u každého z přestupků. V tomto směru odkázal na vyjádření k žalobě a zejména pak na spisový materiál na listu č. 13-19 správního spisu.
11. K námitce týkající se nevedení společného řízení s řízením o přestupku, jenž správní orgán vedl pod č. j. ODP/109789-2016/zav 23150- 2016/zav/9, odkázal žalovaný na soudní řízení, které bylo v této věci vedeno u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 51A 19/2017. Podotkl dále, že rozhodnutí ve správním řízení bylo v poukázané věci vydáno dne 13. 3. 2017, řízení o deliktu bylo zahájeno již dne 20. 12. 2016 a v nyní projednávané věci byl přestupek odložen usnesením ze dne 6. 4. 2017 (viz č.l. 20 správního spisu). Teprve poté bylo zahájeno řízení.
12. Žalovaný uzavřel, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaopatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Navrhl proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Replika žalobkyně

13. Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného replikou ze dne 26. 4. 2019. Zaměřila se přitom na konkretizaci a doplnění argumentace k následujícím čtyřem námitkám.
14. Stran námitky týkající se nezákonné výše určené částky bylo žalobkyní zopakováno, že i přes to, že dle jejího názoru byla výše uložené pokuty za předmětný přestupek uložena formálně v pořádku (v sankčním rozmezí blokové pokuty), shledala ji nezákonnou. Má totiž za to, že neexistoval důvod, pro který by správní orgán měl ukládat určenou částku v horní výši její zákonné hranice. Žalovaný měl své závěry nedostatečně odůvodnit, přičemž nezohlednil konkrétní kritéria věci. V tomto směru odkázala na Komplexní metodické stanovisko k objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, č. j. 25/2017-160-OST, vydané Ministerstvem dopravy (vědoma si zároveň jeho nezávaznosti), které rovněž požadovala provést k důkazu.

15. K problematice neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou žalobkyně zauvažovala nad principem zákazu redundance. Tedy, že žádné ustanovení právního předpisu nemůže být nadbytečné. I kdyby však tato povinnost k umístění značky nevyplyvala z tohoto principu, bylo by její umístění způsobem plnění povinnosti dle 24b odst. 2 zákona ČNR č. 553/1991 Sb. o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), který stanoví povinnost obecní policie informovat veřejnost vhodným způsobem o umístění automatického technického systému.
16. K otázce nezákonného zahájení řízení žalobkyně pouze zopakovala argumenty již předestřené v žalobě. Krajský soud tak v tomto směru odkazuje na příslušnou část tohoto rozsudku, věnující se žalobním námitkám.
17. Žalobkyně v závěru brojila proti tomu, že mělo být vedeno společné řízení o přestupcích ze dne 12. 5. 2016 a ze dne 3. 6. 2016. Zopakovala, že: *„Řízení bylo zahájeno v prvním případě 20. 12. 2016, v druhém případě 10. 4. 2017. Z toho vyplývá, že k oběma přestupkům došlo dříve, než bylo zahájeno prvé ze správních řízení, a proto byly naplněny důvody pro aplikaci souhrnného trestu za užití absorpční zásady.“*
18. Setrvala tak na svém stanovisku a návrhu výroku rozhodnutí, jak bylo uvedeno v žalobě.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s.. V žalobě s tímto postupem žalobkyně nesouhlasila, ve shora uvedené replice ze dne 26. 4. 2019 však výslovně uvedla, že svůj požadavek na nařízení jednání modifikuje a s rozhodnutím věci bez jednání souhlasí. Žalovaný nevyjádřil s takovým postupem nesouhlas ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci soud usoudil následovně.

A. Skutkový stav věci

20. Z předloženého správního spisu se podává, že správní orgán I. stupně obdržel dne 6. 7. 2016 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), č. j. MP/60608-2016/cm20752-2016/cm. Jednání bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity v. č. GEMVEL0009, používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. K předmětnému přestupku došlo dne 3. 6. 2016 v 22:52:22 hod. v obci Třebihošť, na silnici II/300, směr Hořice, kdy blíže neustanovený řidič při řízení motorového vozidla, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o více než 20 km/h. Rychlost naměřená 73 km/h, rychlost – v úvahu s odchylkou radaru 70 km/h, rychlost dovolená 50 km/h. Kvalifikace přestupku: přestupek v dopravě ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, porušení § 18 odst. 4 citovaného zákona.
21. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán I. stupně dne 8. 8. 2016 žalobkyni výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k uhrazení určené částky ve výši 2 000 Kč, splatné do 15-ti dnů ode dne doručení. Zároveň jí byla správním orgánem I. stupně zaslána i výzva k podání vysvětlení, a to dne 14. 9. 2016. Žalobkyně poté reagovala tak, že sdělila jméno domnělého řidiče – S. W.. Správní orgán I. stupně mu

zaslal dne 14. 10. 2016 výzvu ke sdělení skutečnosti na adresu označeného místa pobytu (1. Máje 16, 779 00 Olomouc). Ta byla posléze vložena označenému řidiči do schránky. S. W. dne 14. 11. 2016 podal prvoinstančnímu správnímu orgánu k věci vysvětlení. Uvedl, že řídil dne 3. 6. 2016 v 22:52 v obci Třebihošť předmětné vozidlo žalobkyně a k projednávanému přestupku se zcela doznal. Doplnil přitom, že vezl svou matku do nemocnice s vážným zraněním, nastala situace ho mrzí, ale nemyslí si, že by za ni měl být postihován. Rovněž si nepřál být dále ve věci vyslýchán. Správní orgán dále požádal Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje o prověrku bytu (S. W.) na adrese v Olomouci (viz výše). K jeho žádosti bylo konstatováno, že tato osoba na adrese nebydlí, nemá zde označen zvonek a správce domu rovněž potvrdil, že označená osoba řidiče se v domě nezdržuje. Správní orgán I. stupně následně zaslal domnělému řidiči výzvu k podání vysvětlení i na adresu jeho trvalého pobytu, a to včetně překladu do německého jazyka. Ta se ale vrátila zpět.

22. Dne 6. 4. 2017 bylo prvoinstančním správním orgánem vydáno usnesení, jímž v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), rozhodl o odložení oznámení přestupku, jelikož nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
23. Následně byla žalobkyně vyrozuměna o zahájení správního řízení a o provedení důkazů mimo ústní jednání dle ustanovení § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správního řádu“), které se mělo uskutečnit dne 26. 4. 2017. Současně byla poučena o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve lhůtě 5-ti pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 4. 5. 2017. Ve stanoveném termínu, dne 26. 4. 2017, proběhlo dokazování mimo ústní jednání v nepřítomnosti žalobkyně, správní orgán I. stupně provedené dokazování popsal v protokolu o provedení důkazů mimo ústní jednání z téhož dne. Dne 16. 5. 2017 sepsal správní orgán I. stupně vyjádření se k podkladům rozhodnutí, založeno ve spise (list č. 30 správního spisu). Poté zástupce žalobkyně podala námitku podjatosti vůči všem zaměstnancům Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem. O námitkách vůči jednotlivcům bylo rozhodnuto v rozmezí od 28. 6. 2017 do 8. 9. 2017 s tím, že žádný z příslušných zaměstnanců Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem nebyl shledán v předmětné věci podjatý. Žalobkyně byla dále dne 18. 12. 2017 vyrozuměna o pokračování řízení, provedení důkazů mimo ústní jednání a možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Provedení důkazů mimo ústní jednání se mělo uskutečnit dne 9. 1. 2018. Současně byla poučena o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve lhůtě 5-ti pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 16. 1. 2018. Ve stanoveném termínu, dne 9. 1. 2018, proběhlo dokazování mimo ústní jednání v nepřítomnosti žalobkyně, správní orgán I. stupně provedené dokazování popsal v protokolu o provedení důkazů mimo ústní jednání z téhož dne. Následně byla žalobkyně obeznámena s možností seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí – poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 16. 4. 2018.
24. Dne 10. 5. 2018 bylo vypraveno rozhodnutí o přestupku, č. j. MUDK-ODP/55599-2018/crn26255-2016/crn, v němž správní orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 2 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Toto první prvoinstanční rozhodnutí napadl zástupce žalobkyně v plném rozsahu odvoláním. K věci

se více nevyjádřil. Správní orgán I. stupně po upozornění žalovaného vyzval dále žalobkyni dne 7. 6. 2018 k odstranění nedostatku podání. Následně bylo první prvoinstanční rozhodnutí zrušeno pro procesní vady, které by mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, a to rozhodnutím ze dne 27. 8. 2018, č. j. KUKHK-24011/DS/2018/Dr. Správní orgán I. stupně poté dne 24. 9. 2018 znovu vyrozuměl žalobkyni o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a vydal nové rozhodnutí ve věci dne 12. 10. 2018, č. j. MUDK-ODP/112660-2018/crn26255-2016/crn, jímž uložil žalobkyni stejnou sankci jako v původním zrušeném rozhodnutí. Toto rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky zástupce žalobkyně (společnosti ODVOZ VOZU s.r.o.) dne 12. 10. 2018. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí blanketní odvolání, které ani po výzvě k odstranění nedostatků podání ze dne 23. 10. 2018 nedoplnila. O napadeném rozhodnutí rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

25. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
26. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže

proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobily změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobily změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

27. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

28. Krajský soud k tomu dále předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47).

29. A nyní již k jednotlivým žalobním bodům:

1. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí

30. Krajský soud se nejprve zabíral namítanou nepřezkoumatelností žalovaného rozhodnutí. Spolu s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73 (publ. pod č. 1546/2008 Sb. Nejvyššího správního soudu), předesílá, že soud je povinen přihlížet k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů i z moci úřední. Je to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek. Jedná se tak zejména o situace, kdy rozhodnutí není samo o sobě schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek. Nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání přitom musí být zjevná buď ze spisu, nebo z rozhodnutí samého.
31. Lze konstatovat, že námitky žalobkyně směřovaly k nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, i k nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Ta namítanou nesrozumitelnost odůvodnila následujícím způsobem: *„Dle výroku rozhodnutí totiž správní orgán uložil pokutu ve výši 2.500 Kč, nicméně dle odůvodnění rozhodnutí (strana 11, předposlední odstavec odůvodnění) „správní orgán uložil provozovateli vozidla pokutu ve výši 1.500 Kč, tedy nejnižší možnou ze sankčního rozmezí daného zákonem o silničním provozu“.* Vytýkanou nepřesnost odůvodnění však nelze shledat za tak závažnou vadu, pro kterou by byl dán důvod pro zrušení rozhodnutí. Je to zejména proto, že zákon o silničním provozu stanovil (ve znění účinném do 30. 6. 2017, a rovněž všechna jeho následující znění), že za přestupek podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) bod 3 tohoto zákona lze ukládat pokutu v minimální výši od 2 500 Kč do 5 000 Kč. Námitka žalobkyně, že nepřezkoumatelnost (spočívající v nesrozumitelnosti) byla způsobena tím, že pro daný přestupek lze udělit pokutu již od 1 500 Kč, je proto zcela lichá. Tato možnost se týká pouze a jedině těch přestupků, u nichž bylo shledáno porušení rychlosti, které překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h. Tak tomu ale nebylo v případě žalobkyně, které je kladeno za vinu překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o více než 20 km/h. Je proto zcela zřetelné, že onou: *„nejnižší možnou pokutou ze sankčního rozmezí daného zákonem o silničním provozu“*, jak uvedl správní orgán I. stupně, je myšlena částka 2 500 Kč. Soud přitom v tomto směru považuje za zcela zásadní, že částka 2 500 Kč se objevila nejen ve výroku prvoinstančního správního rozhodnutí, ale i v textu jeho odůvodnění, kde je zřetelně vysvětlen způsob a východiska při ukládání předmětné pokuty. Shodně se navíc vyjádřil v napadeném rozhodnutí i žalovaný, který rovněž zmiňuje pouze pokutu ve výši 2 500 Kč. Bylo tak postaveno zcela najisto, že se jedná o částku 2 500 Kč. Krajský soud má za to, že jedinou (s ohledem na shora uvedené evidentně) písařskou chybu, kterou navíc obsahovalo pouze odůvodnění správního orgánu I. stupně, nelze považovat za tak vážnou vadu, která by měla způsobit jeho nepřezkoumatelnost. Soudu je pak s podivem, že žalobkyně, pokud tuto vadu shledala za tak zásadní, nevyužila opravného prostředku ve správním řízení k tomu, aby na ni upozornila.
32. K otázce námitek týkajících se nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, krajský soud uvádí, že ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným

požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstat (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006 – 76). Šlo by tak o ni za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006).

33. Krajský soud je toho názoru, že ani další námitky žalobkyně v tomto směru nemohou obstat. Jednou z nich upozorňovala na to, že o přestupku bylo rozhodováno s odstupem dvou a půl let, tedy že měl vzít správní orgán v potaz nepřiměřenou délku řízení a s tím spojenou úvahu o možném snížení společenské škodlivosti spáchaného přestupku. Nezohlednila však fakt, že délka rozhodování byla přímo úměrná její procesní aktivitě, neboť ve věci namítala podjatost všech úředních osob a správní orgány tak v průběhu správního řízení pouze dostaly povinnosti se touto obsáhlou námitkou zabývat.
34. Stran posouzení přestupku a jeho faktického spáchání žalobkyní - provozovatelkou vozidla však tato skutečnost neměla vliv na oslabení škodlivosti jí spáchaného přestupku. Pokud tak jde o údajně absentující úvahu správních orgánů ohledně materiální stránky správního deliktu žalobkyně, resp. přestupku nezjištěného řidiče, krajský soud doplňuje, že materiální stránka deliktu (jeho společenská nebezpečnost – škodlivost) je v běžně se vyskytujících případech naplněna již samotných naplněním formálních znaků skutkové podstaty. „*Výjimkou jsou pouze případy, kdy se k okolnostem jednání naplňujícím formální znaky přestupku přidruží další významné okolnosti, které naplnění materiálního znaku vylučují.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). Krajský soud však v tomto konkrétním případě žádné významné specifické okolnosti neshledává, a to i při zohlednění délky správního řízení. Z tohoto pohledu tak ani nelze správním orgánům vyčítat, že materiální stránku deliktu výslovně nezkontrolovaly, a to obzvláště za situace, kdy žalobkyně tuto námitku vznáší až nyní, v řízení před krajským soudem a nadto ani sama žádné významné okolnosti případu netvrdí.
35. Žalobkyně se dále zaměřila na to, zda nebyla správními orgány porušena zásada zákazu dvojího přičítání, jelikož za účelem posouzení závažnosti přestupku měl správní orgán I. stupně provést úvahu, dle které je závažnost přestupku dána právě výší překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Míra překročení nejvyšší dovolené rychlosti (o 20 km/h) měla být v jejím případě skutečností odůvodňující subsumpci pod danou skutkovou podstatu a neměla být tedy vyhodnocena jako přítěžující okolnost.
36. Krajský soud ani tuto vadu rozhodnutí neshledal. Správní orgán neuvedl v žádné části svého rozhodnutí výslovně, že by právě naměřená rychlost vozidla žalobkyně měla být vyhodnocena jakožto přítěžující okolnost. Tato skutečnost neplyne ani ze systematiky jeho úvah o sankci, jak se mylně domnívala žalobkyně. Správní orgán I. stupně vyhodnotil, že v případě žalobkyně bylo možno poukázat zejména na polehčující okolnosti, které následně promítl do svých úvah o výši uložené sankce. Tu, jak bylo konstatováno výše, vyměřil na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Úvahy správního orgánu I. stupně tak byly zřejmé a stejně tak i jejich odůvodnění předestřené v prvoinstančním rozhodnutí.
37. Krajský soud podotýká, že argumentace by v tomto směru jistě mohla být ve vztahu k danému případu i obsáhlejší, ale zároveň konstatuje, že žalovaný i prvostupňový správní orgán vyjádřili právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným

způsobem. Napadené rozhodnutí a potažmo rozhodnutí vydané správním orgánem I. stupně nejsou nepřezkoumatelná. Lze z nich zřetelně seznat, o čem a jak bylo rozhodnuto, z jakého důvodu a je jednoznačně zřejmé, proč žalovaný považuje námitky žalobkyně za liché.

2. Nezákonná výše určené částky

38. V pořadí druhou námitkou brojila žalobkyně proti výzvě k úhradě určené částky ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť má zato, že částka byla vyměřena v nezákonné výši - výzva zněla na zaplacení částky 2 000 Kč. K tomu poukázala na § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu, dle kterého lze stanovit určenou částku ve výši pokuty, kterou lze uložit příkazem na místě.
39. Dále upozornila, že podle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu, by měl obecní úřad obce s rozšířenou působností přihlídnout k závažnosti porušení povinností řidiče nebo porušení pravidel silničního provozu. Dle žalobkyně však správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s druhým z uvedených ustanovení, jelikož v následujícím správním řízení byl projednáváný skutek hodnocen jako méně závažný a pokuta uložena na samé spodní hranici zákonné sazby. Tato menší závažnost skutku měla být zohledněna již ve výzvě k uhrazení určené částky a tato neměla být stanovena ve výši, kterou správní orgán I. stupně stanovil.
40. Po pečlivém přezkoumání argumentace vznesené v žalobě je krajský soud toho názoru, že ani tuto námitku nelze shledat jako důvodnou. Správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni, jakožto provozovatelku vozidla, výzvou ze dne 8. 8. 2016 ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení určené částky ve výši 2 000 Kč. Současně ji poučil o možnosti sdělit totožnost řidiče vozidla. Jednalo se o výzvu obsahující veškeré náležitosti a žalobkyně v ní byla poučena i o možném zahájení řízení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. Nutno zdůraznit, že se nejedná o povinnost provozovatele vozidla oznámit identifikační údaje řidiče nebo zaplatit určenou částku, nýbrž pouze o variantu, kterou mu zákon o silničním provozu nabízí.
41. V rámci této možnosti (předejít zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla) se tak od provozovatele vozidla očekává prosté sdělení údajů umožňujících identifikaci řidiče vozidla tak, aby správní orgán mohl provést přestupkové řízení (které má před řízením o přestupku provozovatele vozidla přednost) nebo může zaplatit určenou částku. Nešlo tedy o uložení povinnosti žalobkyni vyměřenou částku bez dalšího zaplatit, ale pouze o jednu ze zákonem nabízených alternativ a bylo zcela na jejím uvážení, zda ji využije.
42. Pokud jde o výši částky určené správním orgánem I. stupně, která měla být dle názoru žalobkyně nižší, nutno konstatovat, že ta se pohybuje v zákonném rozmezí, tj. ve výši pokuty, kterou by bylo lze uložit příkazem na místě (viz § 125h odst. 2 ve spojení s § 125c odst. 7 písm. b/ zákona o silničním provozu). K tomu lze podotknout, že dokonce i při ukládání sankce ve správním řízení je správnímu orgánu svěřena zákonem stanovená míra volného správního uvážení a soudní přezkum je tak v této oblasti z podstaty věci zásadně omezen. Jestliže přitom částka nepřesahuje pásmo bagatelity (v tomto případě šlo maximálně o částku „do 2 500 Kč“), nelze klást přemrštěné požadavky ani na odůvodnění uložení výše sankce, natož pak ve výzvě, která samotnému zahájení správního řízení předchází a povinnost k úhradě ani neukládá.

43. Jak dále vyplynulo ze správního spisu, žalobkyně navíc na výzvu k zaplacení určené částky, která jí byla ještě téhož dne doručena do datové schránky, a byla tedy seznámena s jejím obsahem, vůbec nereagovala. Nevyvinula ani žádné úsilí směřující k uhrazení určené částky, nekontaktovala za tímto účelem správní orgán a nevyvinula ani jinou aktivitu. Nutno uzavřít, že předmětná výzva skutečně zasáhnout veřejná subjektivní práva žalobkyně nemohla.
44. Jak rovněž vyplývá ze shora uvedeného, výzva ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení určené částky je výzvou, která předchází samotnému zahájení správního řízení s provozovatelem vozidla. To bylo v této věci se žalobkyní zahájeno až dne 6. 4. 2017, přičemž tento den byla žalobkyně obeznámena o zahájení správního řízení, vyrozumění o provedení důkazů mimo ústní jednání a byla rovněž poučena o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Správní řízení v předmětné věci bylo završeno rozhodnutími obou stupňů správního orgánu (nyní k žalobě přezkoumávané soudem). Výzva k zaplacení určené částky, která správnímu řízení předcházela, přitom ani neměla a nemá žádný vliv na obsah žalobou napadených správních rozhodnutí, ani není nijak relevantní pro posouzení jejich zákonnosti nebo správnosti.
45. Krajský soud uzavírá, že shledal zcela nadbytečné za takto zřetelného skutkového i právního stavu provádět důkaz Komplexním metodickým stanoviskem k objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, č. j. 25/2017-160-OST, vydaným Ministerstvem dopravy, jak požadovala žalobkyně. Nejen proto, že je ve vztahu k rozhodování správních orgánů zcela nezávazné, ale zároveň by bylo provedení tohoto důkazu v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Tuto námitku neshledal důvodnou.

3. Nezákonné zahájení řízení

46. Stran této námitky soud konstatuje, že z pohledu splnění základní podmínky pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla (žalobkyní) ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, tj. že řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla bylo zahájeno poté, co byly ze strany správního orgánu učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, považuje postup správních orgánů za dostatečný. Správní orgány vyvinuly potřebné úsilí pro to, aby kontaktovaly řidiče, kterého žalobkyně ve správním řízení označila. V tomto směru žádaly o součinnost Policii České republiky, snažily se jej kontaktovat na trvalé adrese i adrese označené žalobkyní (viz výše). Svůj postup přitom v odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí řádně zdůvodnily a krajský soud nemá pochybnosti v tom směru, že by nebyly naplněny podmínky k zahájení řízení se žalobkyní, jakožto provozovatelkou vozidla.
47. Krajský soud konstatuje, že pokud např. provozovatel označí osobu řidiče a ten následně nepřebírá poštovní zásilky nebo je na adrese neznámý, tzn., že se mu nedaří doručovat, je nutné v takovém případě řízení o přestupku odložit či zastavit a lze mít tedy za to, že ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil správní orgán I. stupně v tomto případě nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, než zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
48. Dlužno dodat, že správní orgán nemá povinnost za žalobkyní domýšlet, kdo a zda její vozidlo skutečně řídil. Reagovat na výzvu správního orgánu a poskytnout informace, které správní orgány povedou ke zjištění skutečného řidiče, leží na žalobkyni, jakožto

provozovatele vozidla. Jak totiž plyne i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Po provozovateli vozidla lze totiž legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Pokud vyjde najevo, že provozovatelem vozidla sdělené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k jeho tíži. Za takové situace nejsou správní orgány povinny činit na základě nesprávných údajů od provozovatele vozidla rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17).

49. Krajský soud tak uzavírá, že to byla právě žalobkyně, která se nedostatečnou součinností se správními orgány vystavila riziku zahájení řízení o přestupku s provozovatelem vozidla. Soud ze strany procesního postupu správních orgánů neshledal žádné pochybení.

4. Překážka věci rozhodnuté

50. Žalobkyně v tomto žalobním bodu namítala, že správní orgán rozhodnutím ze dne 6. 9. 2016, č. j. ODP/79151-2016/mrx26178-2016/mrx/5, rozhodl tak, že uznal konkrétního řidiče vinným ze spáchání přestupku při řízení vozidla žalobkyně dne 3. 6. 2016 v 18:04 hod. Ta má ale za to, že tento přestupek měl být řešen jako pokračující správní delikt spolu s nyní projednávaným přestupkem, jelikož shledala, že byly naplněny znaky pokračování jednoho deliktního jednání. Krajský soud se s těmito závěry žalobkyně neztotožňuje, a to z následujících důvodů.
51. Definice pokračujícího správního deliktu vychází analogicky z ustanovení § 116 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Pokračováním ve správním deliktu se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem subjektu naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného správního deliktu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Pokud jde o první z výše zmíněných znaků, tj. jednota záměru, lze ho interpretovat tak, že jednotlivé útoky jsou po subjektivní stránce spojeny jedním a týmž záměrem v tom smyslu, že pachatel již od počátku zamýšlí alespoň v nejhrubších rysech i další útoky a po objektivní stránce se tyto jednotlivé útoky jeví jako postupné realizování tohoto jediného záměru. (viz obdobně ŠÁMAL, P. et al.: *Trestní zákoník*. Vyd. 2. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1290. ISBN 978-80-7400-428-5.). Nutno konstatovat, že u provozovatele vozidla (žalobkyně), který má objektivní odpovědnosti za to, že zajistí, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, znak jednotného záměru absentuje. Navíc i jakýkoliv jednotný záměr – tzv. subjektivní souvislost, vyvrací v tomto případě i samotné znění žaloby, jejíž argumentace směřuje mimo jiné právě i proti samotnému spáchání přestupku.
52. Pokud jde o přestupky spáchané jejím vozidlem, je minimálně na místě si uvědomit, že v prvním případě byl konkrétní řidič shledán vinným z přestupku. Ve druhém (projednávaném) případě označila žalobkyně jakožto řidiče jejího vozidla osobu odlišnou, kterou se nepodařilo dohledat. Věc tak byla vedena jako přestupek provozovatele vozidla. O pokračujícím správním deliktu tak nemůže být v tomto případě řeč již jen

z toho důvodu, že subjekt, který přestupky spáchal, nebyla tatáž osoba. Nelze tak hovořit o jednotném záměru a pouze dílčí realizaci kroků ke spáchání přestupku.

53. Správní orgán proto nepochybil, pokud žalobkyni zaslal dvě výzvy dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, ohledně každého z uvedených přestupků samostatně. V daném případě pak není sporu o tom, že žalobkyni byl uložen trest pouze za to deliktní jednání, u něhož nebylo možno identifikovat domnělého řidiče vozidla, přičemž v tom případě bylo vedeno řádné řízení spojené s objektivní odpovědností provozovatelky vozidla. Dlužno dodat, že jí bylo stanoveno zaplatit pokutu ve výši určené při samé spodní hranici předmětného přestupkového jednání, tedy žalobkyně nebyla žádným způsobem ze strany správních orgánů krácena na svých právech.
54. Ani provedení žalobkyní navrženého důkazního materiálu – rozhodnutí ze dne 6. 9. 2016, č. j. ODP/79151-2016/mrx 26178-2016/mrx/5, by do závěrů krajského soudu, stran posouzení této námitky, nevneslo žádné nové a relevantní informace. Soud proto důkaz navržený žalobkyní neprovedl a uzavírá, že neshledal tuto žalobní námitku důvodnou.

5. Nezákonné rozdělení plateb

55. V pátém žalobním bodu bylo namítáno, že správní orgán I. stupně žalobkyni omezil na způsobu úhrady určené částky, pokud stanovil, že částku pokuty a nákladů správního řízení lze uhradit pod různými variabilními symboly na týž bankovní účet. Ta má přitom za to, že byla tímto jednáním krácena na svých právech, jelikož by byla tato možnost úhrady spojena s dodatečnými náklady, neboť nedisponuje bankovním účtem, na kterém by měla příslušné finanční prostředky. Platby se podle názoru žalobkyně řídí daňovým řádem a správní orgán I. stupně nebyl oprávněn je rozdělit.
56. Tento žalobní bod krajský soud důvodným neshledal. Uvedení způsobu úhrady peněžité částky (úhrady určené částky i platby pokuty) převodem z účtu totiž nelze vnímat jako kategorické omezení možnosti žalobkyně postupovat dle § 163 odst. 3 daňového řádu, nýbrž jako informaci správního orgánu o nejběžnějším způsobu úhrady peněžitého plnění, která ji však nijak neomezuje. Netvrdí-li přitom, že platbu provedla jiným způsobem a správní orgán ji odmítl převzít, nelze přisvědčit tomu, že ji správní orgán I. stupně omezil na jejích právech. Nadto způsoby, kterými lze určenou částku, pokutu a náklady správního řízení zaplatit, nejsou ani náležitostmi, které musí výrok rozhodnutí dle § 68 odst. 2 správního řádu, resp. § 93 zákona o odpovědnosti za přestupky, nutně obsahovat, jde pouze o informativní část výroku. Pokud pak jde o úhradu určené částky, jde navíc o námitku čistě hypotetickou, neboť jak bylo již shora konstatováno, žalobkyně na výzvu k úhradě určené částky vůbec nereagovala, žádnou snahu k její úhradě neprojevila, ani nekontaktovala za tím účelem správní orgán a nevyvinula v tomto směru ani žádnou jinou aktivitu.
57. K námitce týkající se dodatečných nákladů na platbu pokuty a náhrady nákladů lze navíc dodat, že vedení předmětného správního řízení vyvolala porušením své právní povinnosti, což se odrazilo právě v uložení náhrady nákladů řízení paušální částkou podle ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu. Krajský soud odkazuje na § 79 odst. 3 správního řádu, dle kterého nestanoví-li zákon jinak, nese účastník své náklady; tyto náklady zahrnují tedy i případné poplatky související s realizací platby částek, k nimž byla žalobkyně povinna.

6. Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu

58. Žalobkyně zastává názor, že pokud měření prováděla obecní policie, jednalo se o důkaz, který nešlo užít k dokazování. Doplnila přitom, že obecní policie informaci o zřízení automatického technického systému, kterým prováděla měření, nezveřejnila. Právě to vedlo k domnělé nezákonnosti užitého důkazního prostředku. Žalobkyně nadto nesouhlasí s pořizováním záznamu bez vědomí kontrolované osoby.
59. K tomuto krajský soud uvádí, že podle § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), platí, že obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů. Podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že v případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odst. 1 zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit. Zákon nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření.
60. Ze správního spisu se podává, že dne 2. 7. 2013 byla uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Třebihošť, na jejímž základě jsou orgány města Dvůr Králové nad Labem oprávněny vykonávat ve správním obvodu obce Třebihošť přenesenou působnost na úseku agendy přestupků. Uzavření této smlouvy bylo schváleno zastupitelstvem obce Třebihošť již dne 15. 5. 2015, jak je možné ověřit ve výpisu z usnesení č. 2/2013 obce Třebihošť (viz. č. 1. 23 správního spisu) a schválil je i Krajský úřad Královéhradeckého kraje v rozhodnutí ze dne 20. 8. 2013, č. j. 14391/VZ/2013-2. Krajský soud v podrobnostech odkazuje na úplné znění uvedených listin.
61. Bezpochyby tak lze, v souladu s výše uvedeným, považovat za dostatečné (a vhodné) uveřejnění této informace např. na internetových stránkách města Dvůr Králové nad Labem. Krajskému soudu je z úřední činnosti známo (jak již opakovaně ověřoval v soudním řízení v obdobných věcech týkajících se měření rychlosti v obci Třebihošť - např. ve věcech vedených u něj pod sp. zn. 30 A 60/2017, 30 A 38/2017 nebo 30 A 138/2016), že umístění stacionárních silničních rychloměrů je zveřejněno a zcela jednoduše vyhledatelné na internetových stránkách města Dvůr Králové nad Labem (www.mudk.cz), kde záložka „Úsekové měření rychlosti“ obsahuje odkaz na „Úsekové měření rychlosti ve Dvoře Králové a okolí“. Po otevření tohoto odkazu se zobrazí informace o tom, kde jsou ve Dvoře Králové nad Labem a okolí umístěny stacionární silniční rychloměry (tj. včetně předmětného rychloměru v obci Třebihošť). Tato internetová stránka byla vytvořena v roce 2015, tedy rok před tím, než byl spáchán projednávaný přestupek. Takovýto způsob uveřejnění umístění rychloměrů lze označit za zcela dostatečný. Je tedy zřejmé, že informace o provádění stacionárního měření v obci Třebihošť byla vhodným způsobem uveřejněna. Nadepsaný soud nadto doplňuje, že v průběhu správního řízení žalobkyně vůbec žádné námitky či pochybnosti (ani v tomto směru) nevznesla (a to ani v odvolání).
62. Další dílčí námitka žalobkyně, vznesená v tomto žalobním bodu, se týkala pořizování obrazových záznamů kamerami. Bylo namítáno porušení práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel. Ani tato námitka však nemůže být důvodná. Kamerové záznamy jsou pořizovány na základě zákonného ustanovení (v souladu se zákonem) a jejich účelem je zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, resp. postižení protiprávního jednání spočívajícího v porušení pravidel provozu na pozemních

komunikacích. Tento postup tak lze shledat jako zcela legitimní pro zaznamenávání jednání fyzických osob. Je třeba si uvědomit, že osoba jednotlivce může být i v průběhu svého jednání spatřena kýmkoliv z veřejnosti. Záběry, které jsou pak následně užity ve správním řízení, se týkají výhradě přestupkového jednání – zachycují zejména řidiče motorového vozidla. Ve správním řízení o přestupku tak nejsou užívány záznamy všech osob zachycených kamerovým systémem, ale vždy jednotlivý záznam vztahující se ke konkrétnímu jednání pachatele, jenž naplňuje definiční znaky konkrétní skutkové podstaty přestupku. Nejedná se tak o soubor záznamů, který by obsahoval i záběry třetích osob, jak naznačovala žalobkyně.

7. Nedostatečné vymezení skutku – okamžité měření vs. úsek

63. Dalším pochybením mělo být to, že správní orgán ve výroku rozhodnutí nevymezil, zda žalobkyni uznal vinnou z jednorázového překročení rychlosti v jednom konkrétním místě, nebo zda je trestána za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém delším úseku. Nejasná měla být i informace o přesném místě předmětného přestupkového jednání.
64. Nadepsaný soud v první řadě upozorňuje, že žalobkyně je objektivně odpovědná za přestupek provozovatele vozidla, který spočíval v tom, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobkyně tak odpovídala za to, že nezajistila, aby (nezjištěný) řidič dodržel nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/hod. Podle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platí, že: „[v] obci smí jet řidič nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1.“ Krajský soud tak upozorňuje na to, že porušení stanovené povinnosti se dopustí každý řidič, který v obci překročí nejvyšší dovolenou rychlost. Není přitom rozhodné, zda bude rychlost porušována v delším nebo kratším úseku. K těmto záměrům lze dospět ostatně i z důvodu, že rychlost je vektorová fyzikální veličina. Ta vyjadřuje, v jakém časovém úseku se změní poloha konkrétního tělesa. Není možné, aby k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v jednom jediném bodě. Stanovení rychlosti v konkrétním bodě nebo v konkrétním úseku souvisí až s metodou zjišťování rychlosti. Zjištění rychlosti vozidla může probíhat jako stanovení okamžité nebo průměrné rychlosti. Metoda měření rychlosti však nemá vliv na splnění podmínek pro dostatečné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.
65. Správní orgán I. stupně resp. žalovaný nebyli povinni ve výroku rozhodnutí specifikovat, v jak dlouhém úseku a na jakém jeho konkrétním místě byla nezjištěným řidičem překračována nejvyšší dovolená rychlost v obci. Pro objektivní odpovědnost žalobkyně, jakožto provozovatelky vozidla, je stěžejní zjištění, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci došlo. Dlužno dodat, že pokud pro ni byly tyto informace důležité, mohla je zjistit z obsahu správního spisu (viz např. č. l. 26, zejména pak str. 50 správního spisu), výrok rozhodnutí byl v tomto směru dostatečný.

8. Není odložení věci

66. Žalobkyně s poukazem na § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 6. 2017) namítla, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť nebyla splněna podmínka pod písm. a) tohoto

ustanovení - správní orgán věc neodložil, neboť ve spise není založeno žádné usnesení nebo záznam o odložení věci. Nebyla splněna ani podmínka pod písm. b) citovaného usnesení, protože správní orgán žádné řízení o přestupku ani nezahajoval, nemohlo být tedy ani zastaveno. Žalobkyně má za to, že i kdyby usnesení o odložení věci existovalo, mělo ji být doručeno.

67. Krajský soud nejprve ve správním spise ověřil, že podmínka pod písm. a) zmíněného ustanovení, tj. že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, splněna byla. Usnesení o odložení věci včetně odůvodnění bylo vypracováno Městským úřadem Dvůr Králové nad Labem dne 6. 4. 2017, tj. poté, kdy se nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a založil ho do spisu (viz č. l. 20 správního spisu). Předmětný přestupek tedy byl řádně odložen.
68. Žalobkyně současně namítla, že odložil-li správní orgán věc přestupku, byl povinen ji o tom vyrozumět. K tomu krajský soud podotýká, že správní orgán vycházel z přesné dikce zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, kdy v ustanovení § 76 odst. 3 se stanoví, že: *„Usnesení o odložení věci podle odstavců 1 a 2 se pouze poznamená do spisu. Správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa. Pokud by vyrozumění osoby podle věty druhé bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady, doručí je správní orgán veřejnou vyhláškou; ustanovení § 66 se nepoužije.“* Osoba, o které lze uvažovat ve smyslu předmětného ustanovení jako o té, která byla přímo dotčena jednáním osoby podezřelé z přestupku, je například osoba poškozeného. Osoba přímo postižená spácháním přestupku je totiž osobou, jejíž práva nebo oprávněné zájmy byly přímo dotčeny jednáním, kterým byla naplněna skutková podstata přestupku. Práva nebo oprávněné zájmy v takovém případě tvoří objekt přestupku, který byl spácháním přestupku poškozen. Osobou přímo postiženou spácháním přestupku tak může být již zmíněný poškozený, pokud mu byla přestupkem způsobena škoda nebo jiná újma. Osobou přímo postiženou spácháním přestupku však není provozovatel vozidla, tj. v tomto případě žalobkyně, a správní orgán proto nepochybil, pokud jí o odložení věci nevyrozuměl. Krajský soud tak uzavírá, že správní orgán I. stupně postupoval v této otázce plně v souladu s § 125f zákona o silničním provozu. Se žalobkyní, jakožto provozovatelkou vozidla, bylo následně dne 6. 4. 2017 zahájeno řízení (viz č. l. 27 správního spisu) a to zcela v souladu s účinnou zákonnou úpravou.

9. Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

69. Přisvědčit nelze ani další námitce žalobkyně, která shledala nezákonnost výroku pro absenci uvedení formy zavinění, jakožto jedné z jeho obligatorních náležitostí rozhodnutí. V tomto směru poukazovala na kontinuitu § 77 zákona č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích, v souvislosti s ustanovením § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky.
70. Krajský soud opakovaně připomíná, že žalobkyně byla shledána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla. Ke spáchání tohoto protiprávního jednání došlo dne 3. 6. 2016, tj. za účinnosti zákona o přestupcích, ale pro odpověď na uvedenou námitku je podstatnou speciální úprava obsažená v zákoně o silničním provozu. Původní právní úprava i právní úprava novelizovaná zákonem č. 183/2017 Sb. (jenž s účinností od 1. 7. 2017 doplnil do § 125f zákona o silničním provozu odstavec 3, dle kterého

se k odpovědnosti fyzických osob za přestupek podle odstavce 1 nevyžaduje zavinění), obsahují ustanovení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a vyjadřují tak záměr zákonodárce zavinění neprokazovat.

71. Daný přestupek provozovatele vozidla (dříve správní delikt) má v zákoně své místo pro případ, kdy není možno seznat řidiče vozidla, jenž konkrétní skutek spáchal, a současně existuje společenský zájem na dodržování zákona a jeho cíleném vymáhání, což Ústavní soud aproboval jako přístup ústavně konformní (srov. nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16).

10. Nesrozumitelný výrok – uznání viny za přestupek

72. V následující žalobní námitce bylo shledáno, že uvedení ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu a zároveň i ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí způsobilo to, že žalobkyně byla uznána vinnou ze dvou správních deliktů. To činí rozhodnutí nesrozumitelné a zmatečné, jelikož nebylo postaveno najisto, z jakého jednání ta byla skutečně uznána vinnou.
73. Krajský soud hned v úvodu upozorňuje na v tomto směru zcela zásadní ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, kde je stanoveno, že se ve výrokové části: „*uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.*“
74. Posouzením náležitostí a požadavků kladených na výroky rozhodnutí správních orgánů se krajský soud a stejně tak i Nejvyšší správní soud zabývaly opakovaně. Krajský soud zastává názor, že smyslem právních požadavků na vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu (potažmo přestupku) je specifikovat delikt tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým je i rozhodnutí o deliktním jednání žalobkyně, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku vymezením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i doplněním jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro vyloučení dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté a rovněž pro zajištění řádného práva na obhajobu v případě podaného odvolání. Vydané rozhodnutí musí již ve výroku jednoznačně určit, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73).
75. V nyní souzené věci byla žalobkyně shledána vinnou: „*ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Škoda Superb, registrační značky X, v rozporu s ustanovením § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, dne 03. 06. 2016 ve 22:52 hod., na pozemní komunikaci v obci Třebihošť, Horní Dehtov, silnice*

II/300 směr Hořice, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a – „Obec“ a IZ 4b – „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0009, naměřena rychlost jízdy 73 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 70 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000Sb., zákon o silničním provozu.“ Bylo konstatováno, že tímto jednáním porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, přičemž jí byla uložena pokuta dle ustanovení § 125f odst. 3, v návaznosti na § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, a to ve výši 2 500 Kč a povinnost k náhradě paušální částky nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

76. Z uvedeného je patrný popis vymezením místa (na pozemní komunikaci v obci Třebihošť, Horní Dehtov, silnice II/300 směr Hořice, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a – „Obec“ a IZ 4b – „Konec obce“), dne (03. 06. 2016), času (22:52 hod.) a způsobu spáchání (řidič nerespektoval dopravní značky IZ 4a – „Obec“ a IZ 4b – „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h). Popis jednání řidiče vozidla, vymezený ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy jednoznačně nevykazuje vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho zaměnitelnost s jiným jednáním. Skutková věta obsahuje v souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu nezaměnitelný popis skutku, na který navazuje právní věta obsahující vymezení porušení právní povinnosti a hodnocení již protiprávního jednání žalobkyně vyplývajícího ze skutkové věty (tak ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu). Specifikací výroku byl účel nezaměnitelnosti skutku naplněn. Bylo tak zřetelně vymezeno, že provozovatel vozidla nezajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci a to tak, jak bylo shora shrnuto. V žádném případě tak nelze naznat, že by snad žalobkyně byla „trestána“ za dva správní delikty, tato námitka je zcela iracionální.
77. Smyslem požadavků na určitost popisu skutku ve výroku správního rozhodnutí je zabránit dvojímu postihu za týž delikt, případně záměně deliktu s jiným. K tomuto účelu výše konkretizovaná specifikace místa v kombinaci s doplněním času spáchání deliktu zpravidla postačuje (srov. rozsudek ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017 - 31, či ze dne 28. 5. 2015 č. j. 9 As 291/2014 - 39). Krajský soud shledal, že této povinnosti správní orgány v posuzované věci ve vztahu ke specifikaci konkrétního deliktního jednání včetně místa jeho spáchání tak, aby nemohlo být zaměněno s jiným, dostaly. Krajský soud po pečlivém přezkoumání námitek vznesených žalobkyní shledal, že vymezený výrok rozhodnutí nejen, že splňuje nároky, které na něj klade zákonná úprava, ale koresponduje i se závěry konstantní judikatury, viz výše. Námitka není důvodná.

11. Sankce – nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení

78. Jedenáctou námitkou bylo tvrzeno, že žalovaný ohledně mimořádného snížení výměry sankce vůbec neprováděl správní uvážení, ač byly naplněny podmínky podle § 44 odst. 1 zákona o přestupcích.
79. Krajský soud v první řadě uvádí, že k otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o přestupcích, se vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018,

č. j. 4 As 96/2018 – 45, v němž vyslovil, že „zákonodárce nekoncipoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“ a dále doplnil, že „právní úpravu obsaženou v § 44 zákona o odpovědnosti o mimořádném snížení výměry pokuty za přešůpek by bylo v zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranicí sazby stanovené zákonem neumožňovala.“

80. Použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele (žalobkyně) by tedy v úvahu připadalo, pokud by se jednalo o případ, na který by naposledy poukázané ustanovení zákona o přešůpcích mohlo alespoň teoreticky dopadat. Podle § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přešůpky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přešůpku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přešůpek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
81. Žalobkyně v žalobě uvádí, že se v posuzované věci jedná o typický příklad, kdy je vhodné o mimořádném snížení sankce uvažovat, neboť správní orgán ve věci neupozornil na žádné přitěžující okolnosti, charakter sankce volil jako ryze preventivní, sankce plnila roli pouhého upozornění žalobkyně na to, aby dávala pozor, komu své vozidlo svěřuje k řízení. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že již působením sankce na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu. Pokutu lze přitom dle § 44 odst. 1 písm. a) zákona o přešůpcích uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout.
82. Tyto okolnosti však nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Naopak. Soud konstatuje, že se jedná o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu, přičemž žalobkyní uváděné okolnosti byly správně hodnoceny s tím, že odůvodňují uložení pokuty na spodní hranici zákonné výměry. Citované ustanovení nemohlo být na její případ vůbec aplikováno. Polemika žalobkyně tak za této situace vůbec není na místě.
83. Soud se od svých závěrů neodklonil ani v reakci na námitku žalobkyně ohledně téměř tříletého vedení řízení o předmětném přešůpku. Touto problematikou se však již zabýval v odůvodnění tohoto rozsudku (stran první námitky žalobkyně), proto v tomto směru odkazuje na závěry vyjádřené shora.

12. Nestanovení místa přešůpku – ulice zasahuje až na samý kraj obce

84. Krajský soud ani v této námitce nemůže žalobkyni přisvědčit. K otázce výroku rozhodnutí se navíc již podrobně vyjadřoval v souvislosti s vypořádáním námitky

nazvané „Nesrozumitelný výrok-uznání viny za přestupek“, proto na ni odkazuje i ve vztahu k této problematice. Krajský soud je toho názoru, že argumentace žalobkyně nemůže nijak vyvrátit fakt, že správní orgán v předmětném výroku správně vymezil řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označil správně účastníka – žalobkyni podle § 27 odst. 1 správního řádu. Dostal tak povinnosti vymezit přestupek takovým způsobem, aby jej nebylo možno zaměnit s jiným a bylo postaveno najisto, za jaké jednání je žalobkyně postižena. Pokud ta nyní namítá, že místo protiprávního jednání nebylo vymezeno přesně a dokonce, že ulice zasahuje až na samý kraj obce (což by teoreticky mohlo vést k hypotézám o jiné úpravě rychlosti v daném místě), mýlí se.

85. Z obsahu správního spisu a výroku rozhodnutí se zcela jasně podává, že se jednalo o úsekové měření rychlosti vozidel v obci Třebihošť, které bylo vyznačeno zřetelně úsekem měření. Tyto údaje jsou navíc doplněny plánkem úsekového měření, který byl založen spolu s dalšími informacemi o měření v obci Třebihošť do správního spisu (viz č.l. 26, 50 správního spisu), z nichž lze naznat všechny zásadní informace pro učinění závěru o tom, že se skutek stal, byl protiprávní, stal se způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně a odpovědná za něj je žalobkyně.
86. Dlužno dodat, že ta naopak neprokázala, že by nastaly skutečnosti, které pouze v hypotetické rovině proklamovala v žalobě, tedy, že se nemuselo jednat o zastavěnou část obce, mohla zde být značka upravující nejvyšší dovolenou rychlost v obci jiným způsobem apod. Lze tak mít legitimně za to, že se dopustila jednání, které je jí kladeno za vinu.

13. Absence zjištění formy zavinění řidiče

87. Žalobkyně dále namítala, že rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgány nepostavily najisto, neprokázaly, ba ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné.
88. Jelikož byla tato otázka řešena již v souvislosti s problematikou nazvanou jako „Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí“ v části odůvodnění tohoto rozsudku, týkající se deváté námitky žalobkyně, krajský soud odkazuje bez dalšího na závěry zde uvedené. Tato námitka je tedy nedůvodná.

14. Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

89. Další žalobní bod obsahoval námitku, že žalobkyně, resp. řidič vozidla, nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel, a to například pomocí speciální dopravní značky pro úsekové měření, kterou ostatně ani platný právní řád nezná.
90. Krajský soud předesílá, že podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „Měření

rychlosti“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „Konec měření rychlosti“. Z citovaného ustanovení § 79a zákona o silničním provozu v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence dopravních značek IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“ nijak nevyplyvá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií.

91. Do správního spisu bylo založeno vyjádření Policie České republiky, Dopravního inspektorátu Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel čj. KRPH-433-207/Čj-2015-051006, ze kterého vyplývají informace o tom, v jakých úsecích pozemních komunikací budou probíhat úseková měření rychlosti. Dlužno podotknout, že i krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že totožné údaje včetně všech míst, kde probíhá úsekové měření rychlosti motorových vozidel automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy v této oblasti, jsou veřejně dostupné na internetových stránkách města Dvůr Králové nad Labem. Ze shora uvedených důvodů považuje soud i tuto námitku za nedůvodnou.
92. Krajský soud pro další vysvětlení této námitky odkazuje obsah odůvodnění tohoto rozsudku, které bylo konstatováno výše, a to zejména ohledně námitky pojmenované: „*Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu*“.

15. Nevedení společného řízení

93. Žalobkyně namítala, že správní orgán měl vést společné řízení o projednáváním přestupku a také o řízení vedeném správním orgánem I. stupně pod sp. zn. ODP/109789-2016/zav 23150-2016/zav/9, které se týkalo přestupku ze dne 12. 5. 2016. Má za to, že jednání měla být vedena společně zejména z toho důvodu, že byla spáchána v blízké časové souvislosti.
94. Krajský soud k této otázce pouze zopakuje, že z předloženého správního spisu se podává, že k předmětnému (projednávanému) přestupku došlo dne 3. 6. 2016 v 22:52:22 hod. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán I. stupně dne 8. 8. 2016 žalobkyni výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobkyně poté reagovala tak, že uvedla jméno domnělého řidiče – S. W.. Správní orgán I. stupně dále, dne 6. 4. 2017, vydal usnesení, jímž v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, rozhodl o odložení oznámení přestupku, jelikož nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Následně byla žalobkyně dne 6. 4. 2017 vyrozuměna o zahájení správního řízení a o provedení důkazů mimo ústní jednání dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, které se mělo uskutečnit dne 26. 4. 2017.
95. Stran druhého řízení je zřejmé, že to se týkalo přestupku spáchaného dne 12. 5. 2016. Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti (plynoucí z projednání věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 51 A 19/2017) známo, že řízení ve věci, na kterou upozornila žalobkyně, bylo zahájeno se žalobkyní, jakožto provozovatelkou vozidla, dne 20. 12. 2016. Ve věci bylo rozhodnuto dne 13. 3. 2017. Prvoinstanční správní rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci žalobkyně dne 20. 3. 2017. Je tak postaveno najisto, že toto (druhé) řízení bylo vedeno a správní rozhodnutí v něm vydáno dříve, než vůbec došlo

k odložení přestupkového řízení v nyní posuzované věci (vedené proti označenému řidiči) a tedy dříve, než bylo zahájeno řízení ve věci provozovatele vozidla – žalobkyně. O možném společném řízení tak v tomto směru nemohla být řeč.

96. Nebyl tak důvod pro to, aby se krajský soud odchýlil od závěrů, které vyslovil již v rozsudku ze dne 14. 6. 2019, č. j. 51 A 19/2017- 75, kdy shledal, že: „*V případě správních deliktů provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu je však navíc absorpční zásada zákonem výslovně upravena. Dle ustanovení § 125g odst. 2 dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení. Dle odst. 3 téhož ustanovení se za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejprísneji postižitelný.*
97. *Jak je však z výše uvedeného zřejmé, u Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem neprobíhala proti žalobci souběžně dvě správní řízení o uložení pokuty za správní delikt dle § 125f silničního zákona. Minula se totiž o cca jeden měsíc, jak rozvedeno výše. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani okolnost, že oba přestupky (potažmo správní delikty) byly spáchány v rozpětí necelého měsíce, když vlastní zahájení správního řízení o správním deliktu je závislé na celé řadě okolností v silničním zákoně upravených. V této souvislosti je třeba poukázat především na ustanovení § 125f odst. 4 silničního zákona, podle něhož obecní úřad obce s rozšířenou pravomocí správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*
- a. nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo*
 - b. řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
- Právě potřeba činit ony „nezbytné kroky“ vede k tomu, že u jednotlivých případů je doba pro ně potřebná předem nevypočitatelná, zvláště když provozovatelé vozidel označují za řidiče vozidel osoby, s nimiž je obtížná nebo vůbec žádná komunikace ze strany správních orgánů. Tak jako v dané věci, kdy těmito řidiči měli být cizinci (jezdec Formule 1 a S. W., trvalým pobytem v Rakousku - pokud jde o druhý ze správních deliktů, přičemž na jejich doručovacích adresách v České republice s nimi nebylo možno navázat faktický kontakt a nikdo je tam ani neznal). Není proto sebemenšího důvodu pro to, aby správní orgán čekal na to, až budou v uvedeném směru či z jiných důvodů došetřeny všechny u něho se nacházející přestupkové případy, aby nepokračoval v řízení s těmi, které má již došetřené. Ostatně v opačném případě by správní orgán porušoval ustanovení správního řádu o lhůtách pro vydání rozhodnutí (viz § 71 správního řádu).“*
98. Krajský soud tak opětovně uzavírá, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro společné řízení ohledně vymezených přestupků žalobkyně. Nadepsaný soud tak ani nepřistoupil k provedení důkazů, které v žalobě navrhovala, jelikož ty za takto zjištěného skutkového stavu nemohou prokázat žádné nové skutečnosti, které by mohly mít vliv na odlišné rozhodnutí ve věci samé.

16. Nesprávné měření rychlosti soukromou firmou a kamerový záznam nevinných řidičů soukromou firmou

99. Krajský soud již výše citoval smlouvu uzavřenou mezi obcemi Dvůr Králové nad Labem

a obcí Třebihošť, na základě které Městská policie Dvůr Králové nad Labem prováděla měření rychlosti. Třeba uvést, že tato veřejnoprávní smlouva byla a je součástí správního spisu (viz výše), stejně jako opakovaně zmiňovaný souhlas Policie České republiky, územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu ze dne 21. 12. 2015 s měřením rychlostí vozidel v daném úseku městskou policií (viz č. l. 25, 26 správního spisu). Měření samotné tak bylo prováděno v součinnosti s Policií ČR a oprávněným subjektem, jak je zřejmé z oznámení o projednávaném přestupku, vyhotoveném Městskou policií Dvůr Králové nad Labem, a z již zmíněné veřejnoprávní smlouvy, neboť podle §79a zákona o silničním provozu je za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel.

100. Žádná individuální participace soukromého subjektu na měření rychlosti zjištěna nebyla, nadepsanému soudu ani správnímu orgánu nevystaly v tomto směru žádné pochybnosti. Žalobkyně ve vznesené námitce pouze hypoteticky uvažovala nad tím, kdo je tím zákonným subjektem, který je v předmětné věci oprávněn měřit rychlost vozidel. Vzhledem k tomu, že tato námitka se jevila spíše jako polemika nad problematikou měření rychlosti jako takové, krajský soud v tomto směru znovu poukazuje a opakuje, že zcela zásadní bylo v této věci postavit najisto a prokázat, že to byla právě Městská policie Dvůr Králové nad Labem, která na základě veřejnoprávní smlouvy prováděla v obci Třebihošť měření rychlosti. Jednala tak v souladu se souhlasem Policie České republiky, územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 21. 12. 2015, který dle § 79a zákona o silničním provozu vydal souhlas s předmětným měřením a jeho konkrétním úsekem.
101. Dlužno dodat, že žalobkyní navržený důkaz – doklad o vlastnictví měřicího zařízení SYDO Traffic, by závěry soudu stran takto formulované námitky žalobkyně nijak nezměnil. Soud tak provedení tohoto důkazu neučinil, shledal jej za nadbytečný. Upozorňuje dále, že pokud by žalobkyně měla konkrétní a věcné připomínky, měla a mohla je vznést nejen v průběhu správního řízení, ale i v řízení před krajským soudem. Ten není v tomto směru povinen vyvracet negativní skutečnosti, které jsou navíc predestřeny pouze v obecné rovině.
102. Žalobkyně v souvislosti s touto problematikou namítala i to, že řidič vozidla měl být nezákonně vyfotografován, jelikož byl vyfocen hned dvakrát. Nejprve na začátku měřeného úseku, tedy v době, kdy nic nespáchal, a následně v době vyjíždění z úseku konce měření.
103. Ani tato námitka nemůže být důvodná. Kamerové záznamy jsou pořizovány na základě zákonného ustanovení (v souladu se zákonem) a jejich účelem je zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, resp. postižení protiprávního jednání spočívajícího v porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, což je legitimní důvod pro zaznamenávání jednání fyzických osob (přičemž jde zároveň o případ, kdy jednotlivec může být při svém jednání spatřen kýmkoliv z veřejnosti). Záběry, které jsou následně užity ve správním řízení, se pak týkají výhradně přestupkového jednání, resp. zachycují zejména řidiče motorového vozidla. Ve správním řízení o přestupku tak nejsou užívány záznamy všech osob zachycených kamerovým systémem, ale vždy jednotlivý záznam zachycující konkrétní jednání naplňující definiční znaky konkrétní skutkové podstaty přestupku. Krajský soud v souvislosti s touto námitkou neshledal za přílehavé provádět důkaz příkazem a rozhodnutím, jakož i negativním rozhodnutím o odvolání v jiné věci žalobkyně, či dokonce provedením důkazu celým správním spisem

sp. zn. ODP/109789-2016/zav 23150-2016/zav/9. Nejen, že se informace týkají naprosto jiného správního řízení, ale v souvislosti s touto otázkou by do předmětné věci ani nemohly vnést žádné relevantní informace. Tato námitka (již jen ve světle výše uvedeného) tedy nemohla být rovněž shledána důvodnou.

104. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
105. Žalobkyně v závěru svého návrhu požadovala, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu jejího soukromí i soukromí jejího obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

VI. Náklady řízení

106. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. října 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: R. V.